

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 4

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

7 stycznia 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 4/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
-------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 4/02	Sprawa C-124/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern – Niemcy) – Vossloh Laeis GmbH/ Stadtwerke München GmbH Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 – Dyrektywa 2014/25/UE – Artykuł 80 – Udzielanie zamówień publicznych – Postępowanie – Podstawy wykluczenia – Maksymalny okres wykluczenia – Spoczywający na wykonawcy obowiązek współpracy z instytucją zamawiającą mającej na celu wykazanie jego rzetelności	2
2019/C 4/03	Sprawa C-234/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – XC, YB, ZA (Odesłanie prejudycjalne – Zasady prawa Unii – Lojalna współpraca – Autonomia proceduralna – Zasady równoważności i skuteczności – Ustawodawstwo przewidujące środek zaskarżenia umożliwiający wznowienie postępowania karnego w przypadku naruszenia europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Obowiązek rozszerzenia tego postępowania na przypadki domniemanego naruszenia praw podstawowych ustanowionych w prawie Unii – Brak) . .	3

PL

Ze względu na ochronę danych osobowych i/lub poufności niektóre informacje zawarte w tym wydaniu nie mogą zostać ujawnione, stąd publikacja nowej oryginalnej wersji.

2019/C 4/04	Sprawa C-260/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias – Grecja) – Anodiki Services EPE/ GNA, O Evangelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki, Geniko Oγκολογικό Nosokomeio Kifisias – (GONK) „Oi Agioi Anargyroi” Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 10 lit. g) – Wyłączenia z zakresu stosowania – Umowy o pracę – Pojęcie – Decyzje szpitali publicznych o zawarciu umów o pracę na czas określony w celu zaspokojenia potrzeb w zakresie gastronomii, dostarczania posiłków i sprzątnięcia – Dyrektywa 89/665/EWG – Artykuł 1 – Prawo do wniesienia środka prawnego	3
2019/C 4/05	Sprawa C-331/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma – Włochy) – Martina Sciotto/ Fondazione Teatro dell'Opera di Roma (Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 99/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Środki mające na celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony – Przepisy prawa krajowego wyłączające stosowanie tych środków w sektorze działalności fundacji operowo-symfonicznych) . . .	4
2019/C 4/06	Sprawa C-413/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez „Roche Lietuva” UAB (Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy materiałów i sprzętu do diagnostyki medycznej – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 42 – Udzielenie – Zakres uznania instytucji zamawiającej – Szczegółowe sformułowanie specyfikacji technicznych)	5
2019/C 4/07	Sprawa C-433/17 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 października 2018 r. – Enercon GmbH/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Gamesa Eólica, SL Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenia (WE) nr° 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Artykuł 53 – Kolorowy unijny znak towarowy przedstawiający odcienie koloru zielonego – Częściowe unieważnienie prawa od znaku – Przekazanie sprawy do Wydziału Unieważnień	6
2019/C 4/08	Sprawa C-451/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Veliko Tarnovo – Bułgaria) – „Walltopia” AD/ Direktor na Teritorialna direksia na Natsionalnata agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo [Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 12 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 14 ust. 1 – Pracownicy delegowani – Właściwe ustawodawstwo – Zaświadczenie A1 – Podleganie pracownika ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca – Warunki]	6
2019/C 4/09	Sprawa C-462/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Tänzer & Trasper GmbH/Altenwedding Geflügelhof Kommanditgesellschaft [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 110/2008 – Napoje spirytusowe – Definicja, opis, prezentacja, etykietowanie i ochrona oznaczeń geograficznych – Punkt 41 załącznika II – Likier jajeczny – Definicja – Wyczerpujący charakter wykazu dozwolonych składników]	7
2019/C 4/10	Sprawa C-527/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Boston Scientific Ltd [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych – Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 – Zakres stosowania – Wyrób medyczny zawierający jako integralną część substancję, która używana oddzielnie może być uważana za produkt leczniczy – Dyrektywa 93/42/EWG – Artykuł 1 ust. 4 – Pojęcie „administracyjnej procedury wydawania pozwoleń”]	8

2019/C 4/11	Sprawa C-528/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče – Słowenia) – Milan Božičević Ježovnik / Republika Slovenija [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 143 ust. 1 lit. d) – Zwolnienia z VAT z tytułu przywozu – Przywóz, po którym nastąpiła dostawa wewnątrzspółnotowa – Ryzyko oszustwa podatkowego – Dobra wiara podatnika będącego importerem i dostawcą – Ocena – Obowiązek staranności podatnika będącego importerem i dostawcą]	8
2019/C 4/12	Sprawa C-595/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Apple Sales International, Apple Inc., Apple retail France EURL / MJA, działająca jako syndyk masy upadłości eBizcuss.com [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 23 – Klauzula prorogacyjna zawarta w umowie dystrybucyjnej – Powództwo odszkodowawcze wytoczone przez dystrybutora z tytułu naruszenia przez dostawcę art. 102 TFUE]	9
2019/C 4/13	Sprawa C-602/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Benoît Sauvage, Kristel Lejeune / Państwo belgijskie (Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Dochody osiągane w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania – Dwustronna konwencja w sprawie unikania podwójnego opodatkowania – Rozdział kompetencji podatkowych – Kompetencja państwa miejsca zamieszkania do opodatkowania – Łączniki norm kolizyjnych)	10
2019/C 4/14	Sprawa C-696/17 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 18 października 2018 r. – Alex SCI / Komisja Europejska Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Finansowanie projektu rozwoju urbanistycznego. – Oddalenie skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Bezpośrednie oddziaływanie – Legitymacja procesowa	10
2019/C 4/15	Sprawa C-296/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Chambre disciplinaire de première instance de l'ordre des chirurgiens-dentistes de Midi-Pyrénées (Francja) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Conseil départemental de l'ordre des chirurgiens-dentistes de la Haute-Garonne / RG, RG	11
2019/C 4/16	Sprawa C-626/18: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2018 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	12
2019/C 4/17	Sprawa C-632/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 10 października 2018 r. – Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale SCRL / Institut des Comptes nationaux (ICN)	13
2019/C 4/18	Sprawa C-640/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 12 października 2018 r. – Wagram Invest SA / État belge	14
2019/C 4/19	Sprawa C-643/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 15 października 2018 r. – British Airways Plc / MF	14
2019/C 4/20	Sprawa C-649/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 15 października 2018 r. – A / Daniel B, UD, AFP, B, L	15
2019/C 4/21	Sprawa C-652/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 18 października 2018 r. – SZ / Mitnica Burgas	16
2019/C 4/22	Sprawa C-655/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 19 października 2018 r. – Mitnica Warna / „Schenker” EOOD	17
2019/C 4/23	Sprawa C-657/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Novom Zagrebu (Chorwacja) w dniu 19 października 2018 r. – Hrvatska radiotelevizija / TY	17

2019/C 4/24	Sprawa C-662/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 23 października 2018 r. – AQ / Ministre de l'Action et des Comptes publics .	18
2019/C 4/25	Sprawa C-663/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel d'Aix-En-Provence (Francja) w dniu 23 października 2018 r. – postępowanie karne przeciwko B S i C A	18
2019/C 4/26	Sprawa C-666/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 24 października 2018 r. – IT Development SAS przeciwko Free Mobile SAS	19
Sąd		
2019/C 4/27	Sprawa T-544/13 RENV: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Dyson/Komisja Dyrektywa 2010/30/UE – Wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie dotyczące zużycia energii oraz innych zasobów poprzez produkty związane z energią – Rozporządzenie delegowane Komisji uzupełniające dyrektywę – Etykietowanie energetyczne odkurzaczy – Istotny element aktu upoważniającego	20
2019/C 4/28	Sprawa T-286/15: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – KF / Satcen Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Personel Satcenu – Personel kontraktowy – Właściwość sądów Unii – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Artykuł 24 TUE – Artykuły 263, 268, 270 i 275 TFUE – Artykuł 47 karty praw podstawowych – Równość traktowania – Decyzje 2014/401/WPZiB i 2009/747/WPZiB – Komisja odwoławcza Satcenu – Zarzut niezgodności z prawem – Wniosek o udzielenie wsparcia – Szczegółowe zasady dochodzenia administracyjnego – Zawieszenie – Postępowanie dyscyplinarne – Usunięcie ze stanowiska – Zasada dobrej administracji – Wymóg bezstronności – Prawo do bycia wysłuchanym – Dostęp do akt – Odpowiedzialność pozaumowna – Przedwczesne żądania odszkodowawcze – Krzywda	20
2019/C 4/29	Sprawa T-34/16: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Republika Litewska / Komisja EFRG – Wydatki wyłączone z finansowania – Wsparcie specjalne dla sektorów wołowniny i baraniny – Kontrole na miejscu – Fizyczne sprawdzenie zwierząt – Jakość kontroli – Sprawozdanie z kontroli – Korekta ryczałtowa – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Korekta jednorazowa	21
2019/C 4/30	Sprawa T-334/16 P: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – FN i in / CEPOL Odwołanie – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Przeniesienie siedziby CEPOL z Bramshill (Zjednoczone Królestwo) do Budapesztu (Węgry) – Zmiana miejsca zatrudnienia personelu – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność skargi przed Sądem do spraw Służby Publicznej	22
2019/C 4/31	Sprawa T-447/16: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Pirelli Tyre / EUIPO – Yokohama Rubber (Przedstawienie żłobienia w kształcie „L”) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający żłobienie w kształcie „L” – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 40/94 – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia 2017/1001] – Rozporządzenie (UE) 2015/2424 – Stosowanie przepisów w czasie – Kształt towaru – Charakter oznaczenia – Uwzględnienie elementów przydatnych dla ustalenia zasadniczych właściwości oznaczenia – Interes ogólny leżący u podstaw art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 40/94	23
2019/C 4/32	Sprawa T-729/16: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – PO i in./ESDZ (Służba publiczna – ESDZ – Wynagrodzenie – Urzędnicy zatrudnieni w delegaturze w Pekinie – Dodatki rodzinne – Dodatek edukacyjny na rok szkolny 2015/2016 – Artykuł 15 zdanie drugie załącznika X do regulaminu pracowniczego – Przekroczenie pułapu określonego w regulaminie pracowniczym dla państw trzecich – Decyzja o ustaleniu pułapu zwrotów wydatków na edukację w wyjątkowych przypadkach – OPW)	24

2019/C 4/33	Sprawa T-874/16: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – RA / Trybunał Obrachunkowy Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2016) – Decyzja o nieprzyznaniu stronie skarżącej awansu do grupy zaszerogowania AD 11 – Brak sprawozdania z oceny – Porównanie osiągnięć	24
2019/C 4/34	Sprawa T-29/17: Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – RQ / Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Dyrektor generalny OLAF-u – Decyzja o uchyleniu immunitetu jurysdykcyjnego skarżącego – Zawistość sporu – Akt niekorzystny – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek wspomaganie i staranności – Uzasadnione oczekiwania – Prawo do obrony	25
2019/C 4/35	Sprawa T-122/17: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – Devin / EUIPO – Haskovo (DEVIN) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy DEVIN – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Nazwa geograficzna – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	26
2019/C 4/36	Sprawa T-129/17 RENV: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – DI / EASO Służba publiczna – Personel EASO – Personel kontraktowy – Umowa na czas określony – Okres próbny – Decyzja o zwolnieniu po okresie próbnym – Zasada zgodności skargi z zażaleniem – Odpowiedzialność	26
2019/C 4/37	Sprawa T-359/17: Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – Aldo Supermarkets / EUIPO – Aldi Einkauf (ALDI) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALDI – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ALDO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Przesłanki dopuszczalności sprzeciwu – Zasada 15 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625] – Warunki przedstawienia wcześniejszego znaku towarowego – Zasada 19 rozporządzenia nr 2868/95 (obecnie art. 7 rozporządzenia delegowanego 2018/625) – Brak dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 42 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	27
2019/C 4/38	Sprawa T-550/17: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Troszczyński/Parlament Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego – Działalność bez związku z wykonywaniem mandatu poselskiego – Postępowanie w sprawie uchylenia immunitetu – Odpowiedzialność pozaumowna – Szkoda – Związek przyczynowy	28
2019/C 4/39	Sprawa T-758/17: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Perfect Bar / EUIPO (PERFECT BAR) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PERFECT BAR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	28
2019/C 4/40	Sprawa T-759/17: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Perfect Bar / EUIPO (PERFECT BAR) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PERFECT Bar – Względna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	29
2019/C 4/41	Sprawa T-608/18: Skarga wniesiona w dniu 8 października 2018 r. – Sammut / Parlament	30
2019/C 4/42	Sprawa T-616/18: Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A./Komisja Europejska	31
2019/C 4/43	Sprawa T-622/18: Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – EN (*) / Komisja	32
2019/C 4/44	Sprawa T-623/18: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2018 r. – EO (*) / Komisja	33

2019/C 4/45	Sprawa T-627/18: Skarga wniesiona w dniu 19 października 2018 r. – ZK / Komisja	34
2019/C 4/46	Sprawa T-634/18: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Geske / EUIPO (revolutionary air pulse technology)	35
2019/C 4/47	Sprawa T-640/18: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Intercontact Budapest / CdT	35
2019/C 4/48	Sprawa T-642/18: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – August Wolff/EUIPO — Faes Farma (DermoFaes Atopimed)	36
2019/C 4/49	Sprawa T-644/18: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – August Wolff/ EUIPO – Faes Farma (DermoFaes Atopiderm)	37
2019/C 4/50	Sprawa T-649/18: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – ruwido austria/ EUIPO (transparent pairing)	38
2019/C 4/51	Sprawa T-651/18: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – Balani Balani i in./ EUIPO – Play Hawkers (HAWKERS)	39
2019/C 4/52	Sprawa T-652/18: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – Porus / EUIPO (oral Dialysis)	39
2019/C 4/53	Sprawa T-656/18: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2018 r. – Jareš Procházková i Jareš / EUIPO — Elton Hodinářská (MANUFACTURE PRIM 1949)	40
2019/C 4/54	Sprawa T-659/18: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – ZS / EBI	41
2019/C 4/55	Sprawa T-660/18: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2018 r. – VodafoneZiggo Group / Komisja .	42
2019/C 4/56	Sprawa T-662/18: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2018 r. – romwell / EUIPO (twistpac)	43

Sprostowania

2019/C 4/57	Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-531/18 (Dz.U. C 399 z 5.11.2018)	45
-------------	---	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 4/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 455 z 17.12.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 445 z 10.12.2018

Dz.U. C 436 z 3.12.2018

Dz.U. C 427 z 26.11.2018

Dz.U. C 408 z 12.11.2018

Dz.U. C 399 z 5.11.2018

Dz.U. C 392 z 29.10.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern – Niemcy) – Vossloh Laeis GmbH / Stadtwerke München GmbH

(Sprawa C-124/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 – Dyrektywa 2014/25/UE – Artykuł 80 – Udzielanie zamówień publicznych – Postępowanie – Podstawy wykluczenia – Maksymalny okres wykluczenia – Spoczywający na wykonawcy obowiązek współpracy z instytucją zamawiającą mającej na celu wykazanie jego rzetelności

(2019/C 4/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Südbayern

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vossloh Laeis GmbH

Strona pozwana: Stadtwerke München GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 80 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE, w związku z art. 57 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, który wymaga, aby wykonawca, chcąc wykazać swą rzetelność pomimo istnienia odpowiedniej podstawy wykluczenia, w pełni wyjaśnił fakty i okoliczności związane z popełnionym przestępstwem lub wykroczeniem, aktywnie współpracując nie tylko z organem prowadzącym dochodzenie, ale również z instytucją zamawiającą, w zakresie właściwym dla jej roli, by wykazać odzyskanie przez siebie statusu rzetelnego wykonawcy, pod warunkiem że ta współpraca będzie ograniczona do środków ściśle niezbędnych do tej oceny.
- 2) Artykuł 57 ust. 7 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że gdy wykonawca dopuścił się zachowania objętego podstawą wykluczenia określoną w art. 57 ust. 4 lit. d) tej dyrektywy, za które właściwy organ nałożył sankcję, maksymalny okres wykluczenia oblicza się od daty wydania decyzji tego organu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – XC, YB, ZA

(Sprawa C-234/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zasady prawa Unii – Lojalna współpraca – Autonomia proceduralna – Zasady równowagi i skuteczności – Ustawodawstwo przewidujące środek zaskarżenia umożliwiający wznowienie postępowania karnego w przypadku naruszenia europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Obowiązek rozszerzenia tego postępowania na przypadki domniemanego naruszenia praw podstawowych ustanowionych w prawie Unii – Brak)

(2019/C 4/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XC, YB, ZA

Przy udziale: Generalprokuratur

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności zasady równowagi i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że nie zobowiązuje ono sądu krajowego do rozszerzenia środka zaskarżenia przewidzianego w prawie krajowym – umożliwiającego wznowienie zakończonego prawomocnym orzeczeniem krajowym postępowania karnego wyłącznie w przypadku naruszenia europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. lub jednego z jej protokołów – na naruszenia prawa Unii, w szczególności na naruszenia prawa podstawowego zagwarantowanego w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Europejskiej, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen (Luksemburg) w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie dnia 26 marca 1995 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Anodiki Services EPE / GNA, O Evangelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki, Geniko Oγκologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK) „Oi Agioi Anargyroi”

(Sprawa C-260/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 10 lit. g) – Wyłączenia z zakresu stosowania – Umowy o pracę – Pojęcie – Decyzje szpitali publicznych o zawarciu umów o pracę na czas określony w celu zaspokojenia potrzeb z zakresu gastronomii, dostarczania posiłków i sprzątnięcia – Dyrektywa 89/665/EWG – Artykuł 1 – Prawo do wniesienia środka prawnego

(2019/C 4/04)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anodiki Services EPE

Strona pozwana: GNA O Evangelismos – Ophthalmiatreio Athinon – Polykliniki, Geniko Oγκολογικο Νοσοκομείο Kifisias – (GONK) „Oi Agioi Anargyroi”

przy udziale: Arianthi Ilia EPE, Fasma AE, Mega Sprint Guard AE, ICM – International Cleaning Methods AE, Myservices Security and Facility AE, Kleenway OE, GEN – KA AE, Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Ipirotiki Facility Services AE

Sentencja

- 1) Artykuł 10 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, zmienionej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/2170 z dnia 24 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „umów o pracę”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje umowy o pracę takie jak te będące przedmiotem postępowania głównego, a mianowicie indywidualne umowy o pracę na czas określony zawierane z wybranymi kandydatami na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak okres pozostawania bez pracy, wcześniejsze doświadczenie oraz liczba niepełnoletnich dzieci.
- 2) Przepisy dyrektywy 2014/24, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, art. 49 i 56 TFUE, zasady równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności oraz art. 16 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie znajdują zastosowania do decyzji organu władzy publicznej o zawarciu umów o pracę, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w celu wykonania pewnych zadań związanych ze spoczywającym na nim obowiązkiem działania w interesie publicznym.
- 3) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2014/23/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że decyzja instytucji zamawiającej o zawarciu z osobami fizycznymi umów o pracę dotyczących świadczenia pewnych usług bez konieczności stosowania procedury udzielania zamówień publicznych zgodnie z dyrektywą 2014/24, zmienioną rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, podjęta z tego względu, że – zdaniem rzeczonoj instytucji zamawiającej – umowy te nie są objęte zakresem zastosowania tej dyrektywy, może być przedmiotem skargi wniesionej na podstawie wspomnianego przepisu przez podmiot gospodarczy, który ma uzasadniony interes w tym, by uczestniczyć w realizacji zamówienia publicznego o takim samym przedmiocie jak wspomniane umowy i według którego wchodzi one w zakres stosowania tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 października 2018 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma – Włochy) – Martina Sciotto / Fondazione Teatro dell'Opera di Roma

(Sprawa C-331/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 99/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Środki mające na celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony – Przepisy prawa krajowego wyłączające stosowanie tych środków w sektorze działalności fundacji operowo-symfonicznych)

(2019/C 4/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte d'appello di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Martina Sciotto

Strona pozwana: Fondazione Teatro dell'Opera di Roma

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., ujętego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w myśl którego normy prawa powszechnego regulujące stosunki pracy i wprowadzające sankcje za nadużywanie kolejnych umów o pracę na czas określony w postaci automatycznego przekształcenia umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, w przypadku gdy czas trwania stosunku pracy przekracza dokładnie określony limit, nie znajdują zastosowania do sektora działalności fundacji operowo-symfonicznych, jeżeli w krajowym porządku prawnym nie istnieje żaden inny skuteczny środek wprowadzający sankcje za nadużycia stwierdzone w tym sektorze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez „Roche Lietuva” UAB

(Sprawa C-413/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy materiałów i sprzętu do diagnostyki medycznej – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 42 – Udzielenie – Zakres uznania instytucji zamawiającej – Szczegółowe sformułowanie specyfikacji technicznych)

(2019/C 4/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

„Roche Lietuva” UAB

Przy udziale: Kauno Dainavos poliklinika VšĮ

Sentencja

Artykuły 18 i 42 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie nakładają na instytucję zamawiającą obowiązku nadania co do zasady, przy sporządzaniu specyfikacji technicznych w przetargu na zakup wyrobów medycznych, większej wagi albo poszczególnym właściwościom urządzeń medycznych, albo wynikiem działania tych urządzeń, lecz wymagają, by specyfikacje techniczne jako całość były zgodne z zasadami równego traktowania i proporcjonalności. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy w zawisłym przed nim sporze dane specyfikacje techniczne spełniają te wymogi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 października 2018 r. – Enercon GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Gamesa Eólica, SL

(Sprawa C-433/17 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Artykuł 53 – Kolorowy unijny znak towarowy przedstawiający odcienie koloru zielonego – Częściowe unieważnienie prawa od znaku – Przekazanie sprawy do Wydziału Unieważnień

(2019/C 4/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Enercon GmbH (przedstawiciele: R. H. F. Böhm, Rechtsanwalt, M. Silverleaf, QC)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Botis, V. Ruzek i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy), Gamesa Eólica, SL (przedstawiciel: A. Sanz Cerralbo, abogada)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Enercon GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Veliko Tarnovo – Bułgaria) – „Walltopia” AD / Direktor na Teritorialna direktsia na Natsionalnata agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo

(Sprawa C-451/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 12 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 14 ust. 1 – Pracownicy delegowani – Właściwe ustawodawstwo – Zaświadczenie A1 – Podleganie pracownika ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca – Warunki]

(2019/C 4/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Veliko Tarnovo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Walltopia” AD

Strona pozwana: Direktor na Teritorialna direktsia na Natsionalnata agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że pracownika zatrudnionego w celu oddelegowania do innego państwa członkowskiego należy uznać za osobę, która „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca” w rozumieniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, nawet jeśli pracownik ten nie miał statusu osoby ubezpieczonej na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia, o ile w tym momencie pracownik miał miejsce zamieszkania we wspomnianym państwie członkowskim, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 330 z 2.10.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Tänzer & Trasper GmbH / Altenweddinger Geflügelhof Kommanditgesellschaft

(Sprawa C-462/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 110/2008 – Napoje spirytusowe – Definicja, opis, prezentacja, etykietowanie i ochrona oznaczeń geograficznych – Punkt 41 załącznika II – Likier jajeczny – Definicja – Wyczerpujący charakter wykazu dozwolonych składników]

(2019/C 4/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tänzer & Trasper GmbH

Strona pozwana: Altenweddinger Geflügelhof Kommanditgesellschaft

Sentencja

Punkt 41 załącznika II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że aby napój alkoholowy mógł być opatrzony nazwą handlową „likier jajeczny”, nie może zawierać składników innych niż te wymienione w tym przepisie.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Boston Scientific Ltd

(Sprawa C-527/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Dodatkowe świadectwo ochronne dla produktów leczniczych – Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 – Zakres stosowania – Wyrób medyczny zawierający jako integralną część substancję, która używana oddzielnie może być uważana za produkt leczniczy – Dyrektywa 93/42/EWG – Artykuł 1 ust. 4 – Pojęcie „administracyjnej procedury wydawania pozwoleń”]

(2019/C 4/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu głównym

Boston Scientific Ltd

przy udziale: Deutsches Patent- und Markenamt

Sentencja

Artykuł 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że uprzednia procedura wydawania pozwoleń na podstawie dyrektywy Rady 93/42/WE z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, zmienionej dyrektywą 2007/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r., przeprowadzona w odniesieniu do wyrobu zawierającego jako integralną część substancję w rozumieniu art. 1 ust. 4 tej dyrektywy nie może zostać uznana do celów stosowania tego rozporządzenia za równoważną z procedurą wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu tej substancji przeprowadzaną na podstawie dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., nawet jeżeli wspomniana substancja została poddana ocenie, o której mowa w pkt 7.4 akapity pierwszy i drugi załącznika I do dyrektywy 93/42, zmienionej dyrektywą 2007/47.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče – Słowenia) – Milan Božičević Ježovnik / Republika Slovenija

(Sprawa C-528/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 143 ust. 1 lit. d) – Zwolnienia z VAT z tytułu przywozu – Przywóz, po którym nastąpiła dostawa wewnątrzspółnotowa – Ryzyko oszustwa podatkowego – Dobra wiara podatnika będącego importerem i dostawcą – Ocena – Obowiązek staranności podatnika będącego importerem i dostawcą]

(2019/C 4/11)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milan Božičević Ježovnik

Druga strona postępowania: Republika Slovenija

Sentencja

Artykuł 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/69/WE z dnia 25 czerwca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach, w których podatnik będący importerem i dostawcą skorzystał ze zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu przywozu na podstawie zezwolenia udzielonego po uprzedniej kontroli przez właściwe organy celne z uwzględnieniem dowodów dostarczonych przez tego podatnika, podatnik ten tylko wtedy jest zobowiązany do zapłaty VAT po zwolnieniu, jeżeli okaże się przy okazji późniejszej kontroli, że nie zostały spełnione materialne przesłanki zwolnienia, chyba że zostanie wykazane na podstawie obiektywnych dowodów, że podatnik ten wiedział lub powinien był wiedzieć, że dostawy następujące po danym przywozie uczestniczyły w oszustwie popełnionym przez nabywcę oraz że podatnik ten nie podjął wszystkich dostępnych dla niego racjonalnych środków w celu uniknięcia tego oszustwa, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 374 z 6.11.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Apple Sales International, Apple Inc., Apple retail France EURL / MJA, działająca jako syndyk masy upadłości eBizcuss.com

(Sprawa C-595/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 23 – Klauzula prorogacyjna zawarta w umowie dystrybucyjnej – Powództwo odszkodowawcze wytoczone przez dystrybutora z tytułu naruszenia przez dostawcę art. 102 TFUE]

(2019/C 4/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Apple Sales International, Apple Inc., Apple retail France EURL

Strona przeciwna: MJA, działająca jako syndyk masy upadłości eBizcuss.com

Sentencja

1) Artykuł 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku powództwa o odszkodowanie wytoczonego przez dystrybutora przeciwko dostawcy na podstawie art. 102 TFUE zastosowanie klauzuli prorogacyjnej zawartej w umowie wiążącej strony nie jest wykluczone z tego tylko powodu, że klauzula ta nie odnosi się w wyraźny sposób do sporów dotyczących odpowiedzialności powstałej w wyniku naruszenia prawa konkurencji.

- 2) Artykuł 23 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie klauzuli prorogacyjnej w kontekście powództwa o odszkodowanie wytoczonego przez dystrybutora przeciwko dostawcy na podstawie art. 102 TFUE nie zależy od uprzedniego stwierdzenia naruszenia prawa konkurencji przez organ krajowy lub przez organ europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 437 z 18.12.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège – Belgia) – Benoît Sauvage, Kristel Lejeune / Państwo belgijskie

(Sprawa C-602/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Dochody osiągnane w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania – Dwustronna konwencja w sprawie unikania podwójnego opodatkowania – Rozdział kompetencji podatkowych – Kompetencja państwa miejsca zamieszkania do opodatkowania – Łączniki norm kolizyjnych)

(2019/C 4/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Benoît Sauvage, Kristel Lejeune

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie wynikającemu z konwencji mającej na celu zapobieżenie podwójnemu opodatkowaniu systemowi podatkowemu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który to system uzależnia zwolnienie z podatku dochodów osiągniętych przez rezydenta innego państwa członkowskiego, związanych z zatrudnieniem w tym ostatnim państwie członkowskim, od warunku, że działalność, ze względu na którą są wypłacane dochody, jest faktycznie wykonywana we wspomnianym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 437 z 18.12.2017.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 18 października 2018 r. – Alex SCI / Komisja Europejska

(Sprawa C-696/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Finansowanie projektu rozwoju urbanistycznego. – Oddalenie skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Bezpośrednie oddziaływanie – Legitymacja procesowa)

(2019/C 4/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alex SCI (przedstawiciel: J. Fouchet, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Georgieva-Kecsma, K. Herrmann i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas, E. de Moustier i P. Dodeller, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Alex SCI pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską*
- 3) *Republika Francuska pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 26.2.2018.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Chambre disciplinaire de première instance de l'ordre des chirurgiens-dentistes de Midi-Pyrénées* (Francja) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – *Conseil départemental de l'ordre des chirurgiens-dentistes de la Haute-Garonne / RG, RG*

(Sprawa C-296/18)

(2019/C 4/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Chambre disciplinaire de première instance de l'ordre des chirurgiens-dentistes de Midi-Pyrénées

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: *Conseil départemental de l'ordre des chirurgiens-dentistes de la Haute-Garonne*

Strona przeciwna: RG, RG

Postanowieniem z dnia 23 października 2018 r. Trybunał (ósma izba) orzekł:

Artykuł 8 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, tego rodzaju jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które zakazują członkom zawodu dentyści w sposób ogólny i całkowity wszelkiej reklamy, gdy przepisy te zakazują im stosowania wszelkich środków reklamowych w celu promocji ich osoby lub ich przedsiębiorstwa na ich stronie internetowej.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2018 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-626/18)

(2019/C 4/16)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 lit. a), art. 1 pkt 2 lit. b) oraz art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającej dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy (UE) 2018/957 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności dyrektywy (UE) 2018/957 w całości

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom dyrektywy 2018/957 następujące zarzuty:

- 1) zarzut wprowadzenia ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swoje przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia, zakazanych na mocy art. 56 TFUE, poprzez:
 - a) zobowiązanie państw członkowskich do zagwarantowania pracownikom delegowanym wynagrodzenia, wraz ze stawką za godziny nadliczbowe, określonego zgodnie z ustawodawstwem lub praktyką państwa delegowania (art. 1 pkt 2 lit. a),
 - b) zobowiązanie państw członkowskich do zagwarantowania pracownikom delegowanym co do zasady wszelkich mających zastosowanie warunków zatrudnienia, określonych zgodnie z ustawodawstwem lub praktyką państwa delegowania, w przypadku gdy rzeczywisty okres delegowania jednego pracownika lub łączny czas trwania delegowania pracowników zastępujących się przy wykonywaniu tego samego zadania przekracza 12, zaś w przypadku złożenia przez usługodawcę umotywowanego powiadomienia – 18 miesięcy (art. 1 pkt 2 lit. b),
- 2) zarzut naruszenia art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE, poprzez przyjęcie na podstawie tych postanowień środków, które nie mają na celu ułatwienia wykonywania działalności na własny rachunek (ułatwienia świadczenia usług transgranicznych), lecz są sprzeczne z tym celem,
- 3) zarzut naruszenia art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE w związku z art. 58 ust. 1 TFUE poprzez zastosowanie zaskarżonej dyrektywy do sektora transportu drogowego (art. 3 ust. 3).

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że głównym celem zaskarżonych przepisów, odnoszących się do wynagradzania pracowników delegowanych, jest ograniczenie swobody świadczenia usług poprzez zwiększenie obciążenia usługodawców, tak by zlikwidować ich przewagę konkurencyjną wynikającą z niższych stawek płac obowiązujących w państwie siedziby. Wprowadzone zmiany prowadzą do dyskryminacji usługodawców transgranicznych. Zmiany te nie są uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, w szczególności względami ochrony socjalnej pracowników i uczciwej konkurencji. Naruszają one ponadto wymóg proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 173, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 10 października 2018 r. – Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale SCRL /
Institut des Comptes nationaux (ICN)**

(Sprawa C-632/18)

(2019/C 4/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale

Druga strona postępowania: Institut des Comptes nationaux (ICN)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni punktów 2.22, 2.23, 2.27, 2.28 i 20.33 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że odrębną jednostką instytucjonalną będącą pod kontrolą instytucji rządowej lub samorządowej należy uważać za nierynkową i w związku z tym zaliczyć do sektora instytucji rządowych i samorządowych, jeżeli jednostka ta posiada cechy instytucji finansowej typu captive, bez potrzeby analizowania kryterium jej narażenia na ryzyko?
- 2) Czy podmiot, którego działalność jest pod kontrolą instytucji rządowej lub samorządowej, może zostać zaliczony do instytucji finansowych typu captive w rozumieniu pkt 2.21 – 2.23, 2.27 i 2.28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych:
 - a) z tego względu, że przepisy, którymi ta instytucja rządowa lub samorządowa reguluje jego działalność, odbierają mu władzę nad jego aktywami, pozostawiając mu zdolność decydowania o przyznawaniu pożyczek hipotecznych, których on udziela, o ich terminach, wysokości i o niektórych warunkach tych pożyczek, a jednocześnie określają pozostałe warunki, w szczególności stopę oprocentowania tych pożyczek;
 - b) z tego względu, że w szczególności poręczenie zaciąganych przez ten podmiot pożyczek udzielane przez wskazaną instytucję rządową lub samorządową odbiera temu podmiotowi władzę nad jego zobowiązaniami, w związku z czym nie ma już potrzeby analizowania celów i skutków takiego poręczenia w zależności od jego cech w danym przypadku i w zależności od rzeczywistości gospodarczej będącej podstawą udzielenia tego poręczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 174, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 12 października 2018 r. – Wagram Invest SA / État belge

(Sprawa C-640/18)

(2019/C 4/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Wagram Invest SA

Strona przeciwna: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy koncepcja prawdziwego i rzetelnego obrazu spółki, o której mowa w art. 2 ust. 3 czwartej dyrektywy 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽¹⁾ zezwala – na etapie kupna finansowych środków trwałych przez spółkę akcyjną – na wpis, jako obciążenie w ramach pozycji zysków i strat, skonta związanego z długiem, którego okres spłaty wynosi dłużej niż rok i który nie prowadzi do powstania prawa do odsetek, oraz na wpis ceny nabycia środków trwałych w bilansie po stronie aktywów po odjęciu skonta, biorąc pod uwagę zasady regulujące wycenę zawarte w art. 32 rzeczonyj dyrektywy?
- 2) Czy sformułowanie „w wyjątkowych przypadkach”, warunkujące zastosowanie art. 2 ust. 5 dyrektywy Rady [78/660/EWG] z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu [EWG] w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, pozwalające na odstąpienie od stosowania (innego) przepisu dyrektywy, należy interpretować w taki sposób, że przepis ów znajduje zastosowanie jedynie jeżeli zostanie stwierdzone, że poszanowanie celu prawdziwego i rzetelnego przedstawienia obrazu spółki nie może zostać osiągnięte w drodze poszanowania przepisów rzeczonyj dyrektywy, uzupełnionych w danym wypadku podaniem dodatkowych informacji w załącznikach, zgodnie z art. 2 ust. 4 owej dyrektywy?
- 3) Czy należy przyznać pierwszeństwo w stosowaniu art. 2 ust. 4 rzeczonyj dyrektywy, tak iż zastosowanie ustanowionej przez jej art. 2 ust. 5 możliwości odstąpienia od stosowania przepisu dyrektywy jest możliwe, i to tylko w wyjątkowych przypadkach, jeśli podanie dodatkowych informacji nie pozwala na zapewnienie skutecznego stosowania zasady prawdziwego i rzetelnego obrazu spółki [ustanowionej w art. 2 ust. 3 czwartej dyrektywy 78/660/EWG]?

⁽¹⁾ Dz.U. 1978, L 222, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 15 października 2018 r. – British Airways Plc / MF

(Sprawa C-643/18)

(2019/C 4/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: British Airways Plc

Strona pozwana: MF

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy może powoływać się również na takie nadzwyczajne okoliczności, które nie wystąpiły podczas lotu zarezerwowanego przez pasażera, lecz tego samego dnia, podczas nie poprzedzającego go bezpośrednio lotu samolotem przewidzianym do zrealizowania zarezerwowanego lotu, w ramach procedury przelotu samolotów między lotniskami?
- 2) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że „wszelki[e] racjonaln[e] środki”, które obsługujący przewoźnik lotniczy powinien był podjąć, aby w razie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności uchylić obowiązek zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 7 tego rozporządzenia, muszą odnosić się jedynie do uniknięcia „nadzwyczajnych okoliczności” (w konkretnym przypadku przydział nowego [późniejszego] slotu (air traffic control slot) przez europejską organizację kontroli ruchu lotniczego EUROCONTROL), czy też ponadto wymaga się, aby obsługujący przewoźnik lotniczy podejmował również racjonalne środki w celu uniknięcia odwołania lub samego dużego opóźnienia lotu?
- 3) Czy – w razie potwierdzenia konieczności podejmowania racjonalnych środków w celu uniknięcia samego dużego opóźnienia – art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że w celu uchylenia obowiązku zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 7 tego rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy musi podjąć w razie przewozu pasażerów w ramach połączenia lotniczego złożonego z dwóch (lub więcej) lotów jedynie racjonalne środki w celu uniknięcia opóźnienia obsługiwanego przez niego, zagrożonego możliwym opóźnieniem lotu, czy też ponadto musi on podjąć racjonalne środki w celu uniknięcia dużego opóźnienia przewozu indywidualnego pasażera do miejsca docelowego (przykładowo przez sprawdzenie możliwości zmiany rezerwacji na rezerwację na inne połączenie lotnicze)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 15 października 2018 r. – A / Daniel B, UD, AFP, B, L

(Sprawa C-649/18)

(2019/C 4/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: A

Druga strona postępowania: Daniel B, UD, AFP, B, L

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy unijne, w tym w szczególności,

- art. 34 TFUE,
- przepisy art. 85c dyrektywy europejskiej 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽¹⁾ (ze zmianami),
- klauzula rynku wewnętrznego, o której mowa w art. 3 dyrektywy [2000/31/WE] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego [w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym)] ⁽²⁾,

zezwalają państwu członkowskiemu Unii na wprowadzenie na swoim terytorium w odniesieniu do farmaceutów będących obywatelami innego państwa członkowskiego Unii szczególnych przepisów obejmujących:

- zakaz zwracania się z ofertą do klientów za pomocą metod i środków uznanych za uwłaczające godności zawodu zgodnie z aktualnym brzmieniem art. R 4235-22 [Or. 5] francuskiego kodeksu zdrowia publicznego?
- zakaz zachęcania pacjentów do nadużywania produktów leczniczych zgodnie z aktualnym brzmieniem art. R 4235-64 francuskiego kodeksu zdrowia publicznego?
- obowiązek przestrzegania określonych przez organ publiczny państwa członkowskiego dobrych praktyk wydawania produktów leczniczych, polegających m.in. na wymogu załączania w trakcie procesu zamawiania produktów leczniczych przez Internet kwestionariusza o stanie zdrowia oraz zakazie korzystania z odpłatnego serwisu internetowego reklamy kontekstowej, zgodnie z aktualnym brzmieniem zarządzenia z dnia 28 listopada 2016 r. (francuskiego) ministra spraw społecznych i zdrowia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. L 178, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd
Chaskowo (Bułgaria) w dniu 18 października 2018 r. – SZ / Mitnica Burgas**

(Sprawa C-652/18)

(2019/C 4/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: SZ

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Mitnica Burgas

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty oraz art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one uregulowania krajowego takiego jak art. 20 ust. 1 Waluten zakon, w którym za naruszenie określonego w art. 3 wspomnianego rozporządzenia obowiązku złożenia deklaracji – obok określonej w art. 18 ust. 1 Waluten zakon kary grzywny w wysokości od 1 000 do 3 000 BGN – dodatkowo przewidziano jako kumulatywną sankcję całkowity przepadek niezadeklarowanej kwoty, niezależnie od jej pochodzenia i przeznaczenia[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 309, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 19 października 2018 r. – Mitnica Warna / „Schenker” EOOD

(Sprawa C-655/18)

(2019/C 4/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Mitnica Warna

Strona przeciwna: „Schenker” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 242 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾ z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że kradzież towaru objętego procedurą składowania celnego, w okolicznościach takich jak w rozpatrywanej sprawie, stanowi usunięcie z procedury składowania celnego, w związku z czym powstaje podstawa do nałożenia na posiadacza pozwolenia kary pieniężnej za naruszenie celne[?]
- 2) Czy nakazanie zapłaty równowartości towarów stanowiących przedmiot naruszenia celnego polegającego na usunięciu z „procedury składowania celnego” ma charakter sankcji administracyjnej w rozumieniu art. 42 ust. 1 i 2 rozporządzenia 952/2013, a także czy dopuszczalne jest uregulowanie krajowe przewidujące wspomnianą zapłatę – równocześnie z nałożeniem kary pieniężnej[?] Czy wspomniane uregulowanie krajowe odpowiada określonym w art. 42 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia i związanym z sankcjami za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego Unii kryteriom skuteczności, proporcjonalności i odstraszenia[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 269, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Novom Zagrebu (Chorwacja) w dniu 19 października 2018 r. – Hrvatska radiotelevizija / TY

(Sprawa C-657/18)

(2019/C 4/23)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski sud u Novom Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hrvatska radiotelevizija

Strona pozwana: TY

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy – art. 1 Ovršni zakon (ustawy o egzekucji, *Narodne novine* 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17), uprawniający notariuszy do przeprowadzania egzekucji wierzytelności na podstawie autentycznego dokumentu, poprzez wydanie decyzji uwzględniającej wniosek egzekucyjny, jako tytułu wykonawczego, bez wyraźnej zgody dłużnika poddanego egzekucji, jest zgodny z art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę wyroki wydane w sprawach C-484/15 i C-551/15?

- 2) Czy wykładnia przedstawiona w wyrokach Trybunału z dnia 9 marca 2017 r., Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) i Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193) może mieć zastosowanie do zawisłego przez sądem odsyłającym postępowania Povrv-2032/17?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 23 października 2018 r. – AQ / Ministre de l'Action et des Comptes publics**

(Sprawa C-662/18)

(2019/C 4/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AQ

Druga strona postępowania: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- czy przepisy art. 8 dyrektywy z dnia 19 października 2009 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by zyski kapitałowe osiągnięte z tytułu zbycia papierów wartościowych otrzymanych przy wymianie i zyski kapitałowe objęte odroczeniem zostały opodatkowane według zasad dotyczących podstawy opodatkowania i różnych stawek?
- czy te same przepisy powinny być w szczególności interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby kwoty wolne od podatku obniżające podstawę w celu uwzględnienia okresu posiadania papierów wartościowych nie miały zastosowania do zysków kapitałowych objętych odroczeniem, biorąc pod uwagę fakt, że ta zasada dotycząca podstawy opodatkowania nie miała zastosowania dniu, w którym te zyski kapitałowe zostały osiągnięte, oraz aby miały zastosowanie do zysków kapitałowych ze zbycia papierów wartościowych otrzymanych przy wymianie, uwzględniając datę wymiany, a nie dzień nabycia papierów wartościowych przekazanych w zamian?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. 2009, L 310, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel d'Aix-En-Provence (Francja) w dniu 23 października 2018 r. – postępowanie karne przeciwko B S i C A

(Sprawa C-663/18)

(2019/C 4/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel d'Aix-en-Provence

Strony w postępowaniu głównym

B S i C A

Pozostali uczestnicy: Ministère public, Conseil national de l'ordre des pharmaciens

Pytania prejudycjalne

Cour d'appel d'Aix-en-Provence zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącym wykładni art. 28, 29, 30 i 32 TFUE, rozporządzeń nr 1307/2013⁽¹⁾ i nr 1308/2013⁽²⁾ oraz zasady swobodnego przepływu towarów, zadając mu pytanie, czy przepisy te należy interpretować w ten sposób, że przepisy przewidujące odstępstwa, które wprowadzono dekretem z dnia 22 sierpnia 1990 r. i które ograniczają uprawę konopi, ich przemysłowe wykorzystanie i sprzedaż wyłącznie do włókien i nasion, ustanawiają ograniczenie niezgodne z prawem wspólnotowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347, s. 608).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 24 października 2018 r. – IT Development SAS przeciwko Free Mobile SAS

(Sprawa C-666/18)

(2019/C 4/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: IT Development SAS

Druga strona postępowania: Free Mobile SAS

Pytanie prejudycjalne

Czy okoliczność, iż licencjodawca oprogramowania naruszył warunki umowy licencyjnej na oprogramowanie (przez przekroczenie limitu czasowego korzystania z wersji testowej, przekroczenie dopuszczalnej liczby użytkowników albo innej jednostki, na której oparty jest model licencjonowania, jak liczba procesorów używanych do wykonywania instrukcji programu lub przez zmodyfikowanie kodu źródłowego programu w sytuacji, gdy licencja zastrzega to prawo dla podmiotu pierwotnie uprawnionego), stanowi:

— naruszenie praw własności intelektualnej (w rozumieniu dyrektywy 2004/48 z dnia 29 kwietnia 2004 r.)⁽¹⁾ doznane przez podmiot uprawniony z tytułu praw autorskich do programu, zastrzeżonych na podstawie art. 4 dyrektywy 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych⁽²⁾

— czy też może podlegać odrębnemu reżimowi prawnemu, jak reżim odpowiedzialności kontraktowej na zasadach ogólnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 2, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 111, s. 16).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Dyson/Komisja

(Sprawa T-544/13 RENV) ⁽¹⁾

Dyrektywa 2010/30/UE – Wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcji dotyczące zużycia energii oraz innych zasobów poprzez produkty związane z energią – Rozporządzenie delegowane Komisji uzupełniające dyrektywę – Etykietowanie energetyczne odkurzaczy – Istotny element aktu upoważniającego

(2019/C 4/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dyson Ltd (Malmesbury, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: F. Carlin, barrister, E. Batchelor i M. Healy, solicitors, wspierani przez A. Patse, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, K. Herrmann i K. Talabér-Ritz, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 665/2013 z dnia 3 maja 2013 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego odkurzaczy (Dz.U. 2013, L 192, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 665/2013 z dnia 3 maja 2013 r. uzupełniającego dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Komisji w odniesieniu do etykietowania energetycznego odkurzaczy.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym również kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym przed Trybunałem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – KF/ Satcen

(Sprawa T-286/15) ⁽¹⁾

Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Personel Satcenu – Personel kontraktowy – Właściwość sądów Unii – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Artykuł 24 TUE – Artykuły 263, 268, 270 i 275 TFUE – Artykuł 47 karty praw podstawowych – Równość traktowania – Decyzje 2014/401/WPZiB i 2009/747/WPZiB – Komisja odwoławcza Satcenu – Zarzut niezgodności z prawem – Wniosek o udzielenie wsparcia – Szczegółowe zasady dochodzenia administracyjnego – Zawieszenie – Postępowanie dyscyplinarne – Usunięcie ze stanowiska – Zasada dobrej administracji – Wymóg bezstronności – Prawo do bycia wysłuchanym – Dostęp do akt – Odpowiedzialność pozaumowna – Przedwczesne żądania odszkodowawcze – Krzywda

(2019/C 4/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KF (przedstawiciele: A. Kunst, adwokat, i N. Macaulay, barrister)

Strona pozwana: Centrum Satelitarne Unii Europejskiej (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i A. Guillerme)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i M. Bauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji dyrektora Satcenu z dnia 5 lipca 2013 r. dotyczącej wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko skarżącej, zawieszenia skarżącej i oddalenia jej wniosku o udzielenie wsparcia oraz decyzji z dnia 28 lutego 2014 r. dotyczącej usunięcia skarżącej ze stanowiska, a także decyzji komisji odwoławczej Satcenu z dnia 26 stycznia 2015 r. utrzymującej w mocy te decyzje, oraz, po drugie, żądanie, na podstawie art. 268 TFUE, zasądzenia odszkodowania za szkodę, jaką jej wyrządzono.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej (Satcen) z dnia 26 stycznia 2015 r.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji dyrektora Satcenu z dnia 5 lipca 2013 r. o zawieszeniu KF.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji dyrektora Satcenu z dnia 28 lutego 2014 r. o usunięciu KF ze stanowiska.
- 4) Nakazuje się Satcenowi zapłatę na rzecz KF kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną jej krzywdę.
- 5) W pozostałym zakresie skarga zostaje częściowo odrzucona i częściowo oddalona.
- 6) Satcen pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez KF.
- 7) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Republika Litewska / Komisja

(Sprawa T-34/16) ⁽¹⁾

**EFRG – Wydatki wyłączone z finansowania – Wsparcie specjalne dla sektorów wołowiny i baraniny –
Kontrola na miejscu – Fizyczne sprawdzenie zwierząt – Jakość kontroli – Sprawozdanie z kontroli – Korekta
ryczałtowa – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Korekta jednorazowa**

(2019/C 4/29)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: początkowo D. Kriaučiūnas, T. Orlickas i R. Krasuckaitė, następnie T. Orlickas i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sauka i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFEU żądanie stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2098 z dnia 13 listopada 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 303, s. 35).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Litewska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – FN i in / CEPOL

(Sprawa T-334/16 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Przeniesienie siedziby CEPOL z Bramshill (Zjednoczone Królestwo) do Budapesztu (Węgry) – Zmiana miejsca zatrudnienia personelu – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność skargi przed Sądem do spraw Służby Publicznej

(2019/C 4/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: FN, FP i FQ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (przedstawiciele: początkowo F. Bánfi i R. Woldhuis, następnie R. Woldhuis i D. Schroeder, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2016 r., FN i in./CEPOL (F-41/15 DISS II, EU:F:2016:70) zmierzające do uchylecia tego wyroku.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2016 r., FN i in./CEPOL (F-41/15 DISS II) zostaje uchylony w zakresie, w jakim nie stwierdzono w nim niedopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności przedstawionych przez FN, FP i FQ.
- 2) Żądania stwierdzenia nieważności podniesione przez FN, FP i FQ przed Sądem do spraw Służby Publicznej w sprawie F-41/15 DISS II zostają odrzucone.

- 3) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 4) FN, FP i FQ z jednej strony oraz Agencja Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) z drugiej strony pokrywają własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym i postępowaniem w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – Pirelli Tyre / EUIPO – Yokohama Rubber
(Przedstawienie żłobienia w kształcie „L”)**

(Sprawa T-447/16) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający żłobienie w kształcie „L” – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 40/94 – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia 2017/1001] – Rozporządzenie (UE) 2015/2424 – Stosowanie przepisów w czasie – Kształt towaru – Charakter oznaczenia – Uwzględnienie elementów przydatnych dla ustalenia zasadniczych właściwości oznaczenia – Interes ogólny leżący u podstaw art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 40/94

(2019/C 4/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pirelli Tyre SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci T.M. Müller i F. Togo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: The Yokohama Rubber Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci F. Boscariol de Roberto, D. Martucci i I. Gatto)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. (sprawa R 2583/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Yokohama Rubber a Pirelli Tyre.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność pkt 2 i 3 sentencji decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (sprawa R 2583/2014-5).
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Pirelli Tyre SpA.
- 3) The Yokohama Rubber Co. Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 350 z 26.9.2016.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – PO i in./ESDZ(Sprawa T-729/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – ESDZ – Wynagrodzenie – Urzędnicy zatrudnieni w delegaturze w Pekinie – Dodatki rodzinne – Dodatek edukacyjny na rok szkolny 2015/2016 – Artykuł 15 zdanie drugie załącznika X do regulaminu pracowniczego – Przekroczenie pułapu określonego w regulaminie pracowniczym dla państw trzecich – Decyzja o ustaleniu pułapu zwrotów wydatków na edukację w wyjątkowych przypadkach – OPW)

(2019/C 4/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PO, PP, PQ et PR (przedstawiciele: początkowo N. de Montigny i J.N. Louis, następnie N. de Montigny, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spac, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncosę Ferrera, F.M. Hilaire'a i S. Moyę Izquierdo)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE, zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji ESDZ w sprawie niezwracania skarżącym wydatków na edukację za rok szkolny 2015/2016 przekraczających kwotę odpowiadającą pułapowi określonymu w regulaminie pracowniczym dla państw trzecich (sześciokrotność podstawowego pułapu) powiększoną o 10 000 EUR (łącznie 27 788,40 EUR).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PO, PP, PQ i PR zostają obciążeni, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ).

⁽¹⁾ Dz.U. C 475 z 19.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – RA / Trybunał Obrachunkowy(Sprawa T-874/16) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu (2016) – Decyzja o nieprzyznaniu stronie skarżącej awansu do grupy szeregowania AD 11 – Brak sprawozdania z oceny – Porównanie osiągnięć

(2019/C 4/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RA (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej (przedstawiciele: C. Lesauvage, E. von Bardeleben i A. M. Cosciug, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 marca 2016 r., w której drodze Trybunał Obrachunkowy nie przyznał skarżącemu awansu do wyższej grupy zaszerogowania (AD 11) w postępowaniu w sprawie awansu (2016), poprzez nieumieszczenie jego nazwiska na liście urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu (2016).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trybunału Obrachunkowego dnia 4 marca 2016 r. o nieprzyznaniu RA awansu do grupy zaszerogowania AD 11 w postępowaniu w sprawie awansu (2016).
- 2) Trybunał Obrachunkowy zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 24 października 2018 r. – RQ / Komisja

(Sprawa T-29/17) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Urzędnicy – Dyrektor generalny OLAF-u – Decyzja o uchyleniu immunitetu jurysdykcyjnego skarżącego – Zawisłość sporu – Akt niekorzystny – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek wspomaganie i staranności – Uzasadnione oczekiwania – Prawo do obrony

(2019/C 4/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RQ (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Banks, J.P. Keppenne i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na podstawie art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2016) 1449 final z dnia 2 marca 2016 r. dotyczącej wniosku o uchylenie immunitetu jurysdykcyjnego skarżącego oraz, w niezbędnym zakresie, decyzji Komisji Ares(2016) 5814495 z dnia 5 października 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone na tę pierwszą decyzję.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2016) 1449 final z dnia 2 marca 2016 r. dotyczącej wniosku o uchylenie immunitetu jurysdykcyjnego RQ.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – Devin / EUIPO – Haskovo (DEVIN)(Sprawa T-122/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy DEVIN – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Nazwa geograficzna – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 4/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Devin AD (Dewin, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat B. Van Asbroeck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Di Natale i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Haskovo Chamber of Commerce and Industry (Chaskowo, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat D. Dimitrova)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2016 r. (sprawa R 579/2016 2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Devin AD a Haskovo Chamber of Commerce and Industry.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 grudnia 2016 r. (sprawa R 579/2016-2).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Devin AD.
- 4) Haskovo Chamber of Commerce and Industry pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – DI / EASO

(Sprawa T-129/17 RENV)

Służba publiczna – Personel EASO – Personel kontraktowy – Umowa na czas określony – Okres próbnny – Decyzja o zwolnieniu po okresie próbnym – Zasada zgodności skargi z zażaleniem – Odpowiedzialność

(2019/C 4/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DI (przedstawiciele: adwokaci I. Vlaic i G. Iliescu)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (przedstawiciele: W. Stevens, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Durona)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora wykonawczego EASO z dnia 28 lutego 2013 r. o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącym po zakończeniu okresu próbnego i po drugie, o naprawienie szkody, jaką ponieśli on sam oraz jego rodzina.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty, w tym koszty dotyczące sprawy F-113/13 i sprawy T-730/15 P.

Wyrok Sądu z dnia 25 października 2018 r. – Aldo Supermarkets / EUIPO – Aldi Einkauf (ALDI)

(Sprawa T-359/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALDI – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ALDO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Przesłanki dopuszczalności sprzeciwu – Zasada 15 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625] – Warunki przedstawienia wcześniejszego znaku towarowego – Zasada 19 rozporządzenia nr 2868/95 (obecnie art. 7 rozporządzenia delegowanego 2018/625) – Brak dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 42 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 4/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aldo Supermarkets (Warna, Bułgaria) (przedstawiciele: początkowo adwokat C. Saettel, następnie adwokaci T. Chevrier i M. Thewes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: G. Sakalaite-Orlovskiene, A. Folliard-Monguiral i D. Walicka, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, N. Bertram i C. Fürsen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. (sprawa R 976/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Aldo Supermarkets a Aldi Einkauf.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aldo Supermarkets zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Troszczynski/Parlament(Sprawa T-550/17) ⁽¹⁾

Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu Europejskiego – Przywileje i immunitety – Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego – Działalność bez związku z wykonywaniem mandatu poselskiego – Postępowanie w sprawie uchylenia immunitetu – Odpowiedzialność pozaumowna – Szkoda – Związek przyczynowy

(2019/C 4/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mylène Troszczynski (Noyon, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo M. Dean i S. Alonso de León, następnie S. Alonso de León, N. Görlitz i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 czerwca 2017 r., na mocy której Parlament uchylił immunitet skarżącej a po drugie, wniosek na podstawie art. 268 TFUE o zadośćuczynienie za krzywdę, której w swej ocenie doznała.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mylène Troszczynski zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Perfect Bar / EUIPO (PERFECT BAR)(Sprawa T-758/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PERFECT BAR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 4/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfect Bar LLC (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazetto, J. L. Gracia Albero i E. Cebollero González)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2017 r. (sprawa R 2439/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego PERFECT BAR jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 5 września 2017 r. (sprawa R 2439/2016-4) w zakresie dotyczącym „białkowych suplementów diety” oraz „suplementów odżywczych i suplementów diety”.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2018 r. – Perfect Bar / EUIPO (PERFECT BAR)

(Sprawa T-759/17) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PERFECT Bar –
Względna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego –
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1
lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]**

(2019/C 4/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfect Bar LLC (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazzetto, J. L. Gracia Albero i E. Cebollero González)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2017 r. (sprawa R 2440/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego PERFECT Bar jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 5 września 2017 r. (sprawa R 2440/2016-4) w zakresie dotyczącym „białkowych suplementów diety” oraz „suplementów odżywczych i suplementów diety”.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2018 r. – Sammut / Parlament**(Sprawa T-608/18)**

(2019/C 4/41)

*Język postępowania: maltański***Strony***Strona skarżąca:* Mark Anthony Sammut (Foetz, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat P. Borg Olivier)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- W oparciu o art. 270 TFEU stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego wydanej na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, oddalającej zażalenie skarżącego złożone w celu usunięcia z jego sprawozdania z oceny 2016 r. stwierdzenia dotyczącego zarzucanego braku poinformowania organu powołującego o zamiarze wydania książki w 2016 r., zatytułowanej „L-Aqwa fl-Ewropa. Il-Panama papers u il-Poter” [„Najlepsi w Europie. Panama Papers i władza”]; a w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności w części decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Tłumaczeń z dnia 4 stycznia 2018 r.; a w konsekwencji
- nakazanie usunięcia wspomnianego stwierdzenia ze sprawozdania z oceny (pkt 3 dotyczący zachowania skarżącego – przestrzeganie przepisów i procedur);
- ocenę szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tych decyzji;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącego w wyniku tych decyzji;
- obciążenie organu powołującego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, naruszenia art. 17a regulaminu pracowniczego, który ma chronić podstawowe prawo swobody wypowiedzi, gwarantowane przez art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Należy ponadto znaleźć równowagę między prawami i obowiązkami, gdyż nie wszystkie prawa są bezwzględne.
2. Zarzut drugi, błędnej interpretacji art. 17a regulaminu pracowniczego, ponieważ rozpatrywana książka nie dotyczy „prac Unii”, więc skarżący nie miał obowiązku poinformować wcześniej organu powołującego o swoim zamiarze. Wyrażenie „treści dotyczące” oznacza treść dokumentu, który ma dotyczyć „prac Unii”, i odnosi się do tej treści. Oznacza to, że urzędnik musi poinformować organ powołujący i uzyskać jego pozwolenie, tylko jeżeli w jakikolwiek sposób zajmowałby się pracami Unii. Wynikający z tego obowiązek organu powołującego wymaga ścisłej, a nie szerokiej wykładni tego, co stanowi „prace Unii”. Ponadto skarżący podnosi, że:

- nie podano uzasadnienia decyzji, gdyż oparta jest ona wyłącznie na opinii, a nie na faktach czy względach prawnych;

- obowiązek nałożony przez organ powołujący jest bardziej uciążliwy, niż ten określony w regulaminie pracowniczym;
 - decyzja oparta jest na nieproporcjonalnym korzystaniu z uznania;
 - „treści dotyczące prac Unii” odnoszą się do kontekstu, który można wywnioskować, w odniesieniu do prac Unii, z innych wytycznych;
 - w książce brak jest odniesień do pracy skarżącego ani do innych prac Unii, więc skarżący nie uchybił obowiązkowi zaufania, lojalności i bezstronności wobec Unii;
 - z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, a w szczególności z wyroku z dnia 6 marca 2001 r. Connolly/Komisja (C-274/99 P, EU:C:2001:127, pkt 43-62) wynika szereg istotnych uwag dla oceny stosowania i wdrażania art. 17a regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci oparty jest na doznaniu przez skarżącego krzywdy z racji decyzji, zarówno w miejscu pracy, jak w życiu prywatnym, oraz jej wpływie na jego działalność literacką. Należy więc określić wielkość tej krzywdy i przyznać w tym względzie stosowne zadośćuczynienie.

**Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A./
Komisja Europejska**

(Sprawa T-616/18)

(2019/C 4/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: radcy prawni: E. Buczkowska i M. Trepka)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 maja 2018 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 54 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sprawie AT.39816 – Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej⁽¹⁾, kończącej to postępowanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE]⁽²⁾ przyjęciem za wiążące zobowiązań publicznej spółki akcyjnej Gazprom i Gazprom Export LLC (zwanym dalej „Gazprom”) z dnia 15 marca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez popełnienie oczywistego błędu w ocenie zebranego materiału dowodowego i uznanie, że zastrzeżenia Komisji wyrażone w toku postępowania AT.39816 w zakresie uzależniania przez Gazprom dostaw gazu do Polski od uzyskania kontroli nad infrastrukturą gazową w Polsce nie są uzasadnione i na skutek tego błędu przyjęcie zobowiązań Gazpromu pomijających zastrzeżenia w tym zakresie.
2. Zarzut drugi dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie zobowiązań Gazpromu dotyczących stosowania nieuczciwych, rażąco wygórowanych cen, które nie uwzględniają adekwatnie zastrzeżeń Komisji, w tym ich istoty, to jest stosowania przez podmiot dominujący rażąco wygórowanych cen.

3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie zobowiązań Gazpromu dotyczących wprowadzania ograniczeń terytorialnych, które nie uwzględniają adekwatnie zastrzeżeń Komisji, mają charakter wybiórczy oraz powielają zobowiązania już składane przez podmiot dominujący w innych postępowaniach, które jednak nie doprowadziły do zmiany jego zachowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 TFUE w związku z 194 ust. 1 TFUE poprzez wydanie decyzji sprzecznej z celami polityki energetycznej Unii Europejskiej oraz z pominięciem jej negatywnego wpływu na europejski rynek dostaw gazu, w szczególności utrwalającej dalszą izolację i utrzymanie warunków niekonkurencyjnych na rynkach gazu państw Europy Środkowo-Wschodniej w stosunku do Europy Zachodniej, pomimo że celem tej polityki jest integracja tych rynków oraz zapewnienie na wszystkich rynkach unijnych równych warunków konkurencji.
5. Zarzut piąty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 18 ust. 1 TFUE oraz zasady równości poprzez wprowadzenie dyskryminacji pomiędzy kontrahentami Gazpromu działającymi na rynkach państw Europy Środkowo-Wschodniej, w tym stroną skarżącą, a kontrahentami Gazpromu działającymi na rynkach państw Europy Zachodniej, pomimo że obie wymienione grupy kontrahentów działają na tym samym unijnym rynku dostaw gazu i w tym samym zakresie korzystają z regulacji art. 102 TFUE i art. 194 ust. 1 TFUE i aktów prawa pochodnego wydanych na ich podstawie.
6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez przyjęcie przez Komisję decyzji obiektywnie sprzecznej z celem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 oraz prowadzenie postępowania AT.39816 z oczywistym naruszeniem powierzonych Komisji uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 258, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – EN (*) / Komisja

(Sprawa T-622/18)

(2019/C 4/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EN (*) (przedstawiciel: adwokat E. Metodieva)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 grudnia 2017 r., wydanej przez komisję konkursową konkursu otwartego EPSO/AD/323/16 – Prowadzący dochodzenia (AD 7) dla następujących profili: 1 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: wydatki UE, zwalczanie korupcji; 2 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: cła i handel, tytoń i towary podrobione, o nieuwzględnieniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej w odniesieniu do pierwszego profilu wspomnianego konkursu;
- uchylenie w całości decyzji EPSO z dnia 10 lipca 2018 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego, złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i dotyczącego decyzji komisji konkursowej EPSO o niewpisaniu go na listę rezerwy kadrowej;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odszkodowania na rzecz skarżącego za szkodę w postaci utraconych korzyści w wyniku jego niewpisania na wspomnianą listę rezerwy kadrowej;

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego z tytułu pomocy prawnej i zastępstwa procesowego przed i w trakcie postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieadekwatnego zachowania jednego z członków komisji konkursowej, które rzekomo skutkowało niewłaściwym dokonaniem oceny kandydata.
2. Zarzut drugi dotyczący braku bezstronności jednego z członków komisji konkursowej rozpatrywanego konkursu.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji oceniających.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że rozpatrywany konkurs naruszał system językowy.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że niektóre nieprawidłowości wpłynęły na studium przypadku w rozpatrywanym konkursie.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad równego i uczciwego traktowania, które wynikają z rzekomo zbyt długiego okresu jednego miesiąca, w którym przeprowadzono rozpatrywany konkurs.
7. Zarzut siódmy, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do oceny skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2018 r. – EO (*) / Komisja

(Sprawa T-623/18)

(2019/C 4/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EO (*) (przedstawiciel: adwokat E. Metodieva)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EPSO/AD/323/16 – Prowadzący dochodzenia (AD 7); konkurs obejmujący następujące profile: 1 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: wydatki UE, zwalczanie korupcji – 2 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: cła i handel, tytoń i towary podrobione, z dnia 12 grudnia 2017 r., o nieumieszczeniu nazwiska skarżącej na liście rezerwy kadrowej dla pierwszego profilu tego konkursu;
- stwierdzenia nieważności w całości decyzji EPSO z dnia 9 lipca 2018 r. o oddaleniu zażalenia skarżącej złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego na decyzję komisji konkursowej EPSO o nieumieszczeniu jej na tej liście;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania dla skarżącej za korzyści utracone z racji nieumieszczenia jej na tej liście,
- obciążenie pozwanej kosztami pomocy prawnej i reprezentacji prawnej poniesionymi przez skarżącą przed i w trakcie postępowania.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów, a ponadto powołuje się na argumentację przedstawioną w zażaleniu złożonym przez nią na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

1. Zarzut pierwszy, niewłaściwego zachowania ze strony jednego z członków komisji konkursowej, które miało spowodować, że skarżąca nie została należycie przeegzaminowana.
2. Zarzut drugie, braku bezstronności jednego z członków komisji konkursowej rozpatrywanego konkursu.
3. Zarzut trzeci, niekompetencji oceniających.
4. Zarzut czwarty, naruszenia przez rozpatrywany konkurs systemu językowego.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym pewne nieprawidłowości miały wpływ na studium przypadku w rozpatrywanym konkursie.
6. Zarzut szósty, naruszenia zasad równego i sprawiedliwego traktowania, które miało wynikać ze zbyt długiego, miesięcznego okresu, w którym toczył się rozpatrywany konkurs.
7. Zarzut siódmy, niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do oceny skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2018 r. – ZK / Komisja

(Sprawa T-627/18)

(2019/C 4/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZK (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/323/16 z dnia 1 lutego 2018 r. o niewpisaniu nazwiska skarżącej na listę laureatów;
- o ile zaistnieje taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej komisji konkursowej z dnia 12 grudnia 2017 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 30 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) i art. 3 załącznika III do niego oraz naruszenia przepisów regulujących organizację egzaminów konkursowych. W tym względzie skarżąca podnosi między innymi, że wysłuchali jej tylko dwaj członkowie komisji konkursowej podczas rozmowy kwalifikacyjnej, a nie komisja konkursowa złożona z przewodniczącej i sześciu członków. Ponadto wskazała, że przewodnicząca uczestniczyła jedynie w pracach komisji konkursowej jako zwykły obserwator, co również naruszałyby przepisy regulaminu pracowniczego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji, którymi miałyby być dotknięta zaskarżona decyzja w niniejszej sprawie, ze względu na brak stałego charakteru komisji konkursowej i odwołanie się do korektorów wspomagających, którzy nie przeszli specjalnego szkolenia korektorskiego.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2018 r. – Geske / EUIPO (revolutionary air pulse technology)

(Sprawa T-634/18)

(2019/C 4/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: André Geske (Lübbecke, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „revolutionary air pulse technology” – zgłoszenie nr 17 025 231

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2018 r. w sprawie R 2721/2017-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami, w tym kosztami poniesionymi w toku postępowania odwoławczego przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Intercontact Budapest / CdT

(Sprawa T-640/18)

(2019/C 4/47)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Intercontact Budapest Fordító és Pénzügyi Tanácsadó Kft. (Intercontact Budapest Kft.) (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat É. Subasicz)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Tytułem głównym, stwierdzenie, czy przyznane różnym oferentom oceny są realistyczne na podstawie porównania złożonych ofert i czy są one zgodne z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji, proporcjonalności i przejrzystości.

- Tytułem ewentualnym, stwierdzenie, że dokonana przez stronę pozwaną interpretacja prawa jest błędna w odniesieniu do art. 113 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 i że ogłoszenie sum podanych w ofertach uczestniczących w postępowaniu przetargowym nie jest sprzeczne z powołanym rozporządzeniem.
- Tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, anulowanie wyniku osiągniętego przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 12 ogłoszenia o zamówieniu FL/FIN17 oraz stwierdzenie nieważności postępowania administracyjnego w zakresie, w jakim dotyczy tej części.
- Tytułem ewentualnym, w ostatniej kolejności, wskazanie decyzji podjętej zgodnie z procedurą (aktu prawnego wywołującego skutki) w będącym przedmiotem sprawy postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, od notyfikacji której to decyzji powinien biec termin do wniesienia skargi wyznaczony w art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, niedyskryminacji, proporcjonalności i przejrzystości, ponieważ strona pozwana w ramach procedur udzielania zamówień publicznych zastosowała do oferentów odmienne kryteria oceny⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, dotyczący nadużycia władzy, ze względu na nieprzekazanie skarżącej przez stronę pozwaną informacji wymaganych w ramach procedur udzielania zamówień publicznych⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu dyrektywy w sprawie zamówień publicznych⁽³⁾ przez stronę pozwaną ze względu na niepowiadomienie o terminie do złożenia skargi i na ograniczenie w ten sposób możliwości wniesienia skargi.
4. Zarzut trzeci, oparty na uniemożliwieniu przez stronę pozwaną skorzystania przez skarżącą z prawa do wniesienia skargi na instytucje Unii⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Motywy 1 i 90 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽²⁾ Artykuł 113 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

⁽³⁾ Załącznik V część D pkt 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽⁴⁾ Artykuł 263 akapit szósty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – August Wolff/EUIPO — Faes Farma (DermoFaes Atopimed)

(Sprawa T-642/18)

(2019/C 4/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thünken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes Atopimed – zgłoszenie nr 15 069 396

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie R 1365/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie sprzeciwu i odmowę rejestracji spornego znaku;
- obciążenie EUIPO oraz, w stosownym przypadku, interwenienta kosztami postępowania i kosztami związanymi z postępowaniem przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – August Wolff / EUIPO – Faes Farma (DermoFaes Atopiderm)

(Sprawa T-644/18)

(2019/C 4/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thünken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Faes Farma, SA (Lamiaco-Leioa, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Faes Farma, SA

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DermoFaes Atopiderm – zgłoszenie nr 15 069 438

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie R 1305/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie spornego zgłoszenia;
- obciążenie EUIPO i, odpowiednio, interwenienta kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – ruwido austria / EUIPO (transparent pairing)
(Sprawa T-649/18)

(2019/C 4/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ruwido austria GmbH (Neumarkt am Wallersee, Austria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Ginzburg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego transparent pairing – zgłoszenie nr 16 581 118

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 sierpnia 2018 r. w sprawie R 2487/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- niedostateczne uzasadnienie zaskarżonej decyzji;
 - błędna wykładnia zgłoszonego oznaczenia.
-

**Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – Balani Balani i in. / EUIPO – Play Hawkers
(HAWKERS)**

(Sprawa T-651/18)

(2019/C 4/51)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sonu Gangaram Balani Balani, Anup Suresh Balani Shivdasani i Amrit Suresh Balani Shivdasani (Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Díaz Marrero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Play Hawkers, SL (Elche, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego HAWKERS – zgłoszenie nr 15 746 209

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie R 396/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i wydanie wyroku, którym zgłoszony i częściowo przyjęty do rejestracji znak towarowy nr 15 746 209 zostanie także przyjęty do rejestracji w odniesieniu do pozostałych towarów objętych zgłoszeniem: zegarków; zegarków chronometrycznych; zegarków sportowych; biżuterii i wyrobów jubilerskich; biżuterii sztucznej; biżuterii i wyrobów jubilerskich; biżuterii, w tym imitacji biżuterii i biżuterii z tworzyw sztucznych; artykułów zegarmistrzowskich; czasomierzy; obudów do zegarów i zegarków;
- zasądzenie kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – Porus / EUIPO (oral Dialysis)

(Sprawa T-652/18)

(2019/C 4/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Porus GmbH (Monheim am Rhein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Weil)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego oral Dialysis – zgłoszenie nr 16 774 259

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2018 r. w sprawie R 1375/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie skargi;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2018 r. – Jareš Procházková i Jareš / EUIPO — Elton Hodinářská
(MANUFACTURE PRIM 1949)**

(Sprawa T-656/18)

(2019/C 4/53)

Język skargi: czeski

Strony

Strona skarżąca: Hana Jareš Procházková i Antonín Jareš (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat M. Kyjovský)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Elton Hodinářská a.s. (Nowe Miasto nad Metują, Republika Czeska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy MANUFACTURE PRIM 1949 – unijny znak towarowy nr 3 531 662

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 września 2018 r. w sprawie R 1159/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 2, art. 60 ust. 3, art. 64 ust. 5 oraz art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 27 ust. 4 oraz art. 55 rozporządzenia nr 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – ZS / EBI**(Sprawa T-659/18)**

(2019/C 4/54)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: ZS (przedstawiciel: adwokat B. Maréchal)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 27 września 2017 r. i z dnia 28 grudnia 2017 r.;
- zasądzenie pełnego odszkodowania za poniesioną przez stronę skarżącą szkodę;
- w tym względzie żąda ona od EBI zapłaty:
 - kwoty 30 000 EUR tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za 42 dni urlopu wypoczynkowego oraz 40,5 dnia zgromadzonych w TSA-A, w łącznej wysokości 82,5 dni urlopowych;
 - kwoty 30 000 EUR bezprawnie potrąconej z kwot należnych w związku z jej odejściem;
 - kwoty 50 000 EUR, czyli 3 % składki rocznego wynagrodzenia do uzupełniającego systemu ubezpieczeniowego (RCVP) do zwykłego wieku emerytalnego;
 - kwoty 35 000 EUR tytułem uprawnienia strony skarżącej do premii;
 - kwoty 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą;
 - kosztów pomocy prawnej w postępowaniu, oszacowanych tymczasowo na kwotę 15 000 EUR;
 - kosztów postępowania i wszystkich innych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nieobecności strony skarżącej nie były nieusprawiedliwione a w każdym razie EBI powinien był zareagować wcześniej, zważywszy na to, że nieobecności wystąpiły w pięcioletnim okresie. Twierdzenia takie nie uwzględniają ustnego porozumienia między stroną skarżącą a pozwanym dotyczące wypełniania kart zarządzania czasem. Ponadto nie ma podstawy prawnej pozwalającej pracodawcy dokonać rozliczenia lub potrącenia domniemych nieuzasadnionych nieobecności z uprawnień urlopowych strony skarżącej lub kwot należnych jej w chwili odejścia.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że uchybienia popełnione przez pozwanego wobec strony skarżącej powinny zostać uznane za „bezprawne działania administracyjne”. To samo odnosi się do twierdzeń na temat nieusprawiedliwionej nieobecności, utraty 82,5 dni urlopu (bez podstawy prawnej, ponieważ rozliczanie lub potrącenie dni urlopu nie jest dopuszczalne), bezprawnego potrącenia nieobecności rzekomo nieusprawiedliwionych z kwot należnych przy odejściu z pracy, które nie obejmują uzupełniającego systemu ubezpieczeniowego (RCVP). Działania te stanowiły bezpośrednią przyczynę szkody i dodatkowej krzywdy po stronie strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2018 r. – VodafoneZiggo Group / Komisja

(Sprawa T-660/18)

(2019/C 4/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VodafoneZiggo Group BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i A. Pliego Selie)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej oznaczonej jako C(2018) 5848 final z dnia 30 sierpnia 2018 r. dotyczącej spraw NL/2018/2099 i NL/2018/20100: hurtowy rynek usługi dostępu w stałej lokalizacji w Niderlandach; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym ewentualnymi kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania oraz błędnego rozumienia art. 7 i art. 7a dyrektywy 2002/21/WE (¹) w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej)
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera szereg istotnych stwierdzeń w odniesieniu do projektu decyzji niderlandzkiego krajowego organu regulacyjnego (zwanego dalej „decyzją WFA z 2018 r.”), które są zakwalifikowane jako uwagi, ale które w rzeczywistości jednoznacznie spełniają kryteria pozwalające na stwierdzenie poważnych wątpliwości. Następnie skarżąca twierdzi, że każda z tych uwag w rzeczywistości dotyczy, obiektywnie rzecz biorąc, poważnych wątpliwości wymagających przeprowadzenia przez Komisję pogłębionego badania zgodnie z art. 7 ust. 4 i art. 7a ust. 1 dyrektywy ramowej.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie, błędnego zastosowania art. 7 dyrektywy ramowej oraz nieprzeprowadzenia starannego badania

- W tym względzie skarżąca podnosi, że przyjmując w zaskarżonej decyzji stwierdzenia dotyczące wspólnej znaczącej pozycji rynkowej zawarte w decyzji WFA z 2018 r., które w sposób oczywisty budzą wątpliwości w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy ramowej, Komisja błędnie zastosowała art. 7 i art. 7a dyrektywy ramowej oraz dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.
- Ewentualnie, skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była w każdym razie starannie zbadać tę kwestię ze względu na (i) oczywiste niedostatki w analizie wspólnej znaczącej pozycji rynkowej przeprowadzonej przez niderlandzki krajowy organ regulacyjny, która jest niezgodna z ramami oceny wspólnej znaczącej pozycji rynkowej określonymi przez Komisję w jej wytycznych (oczywisty błąd w ocenie) i ze względu na (ii) swoją własną wcześniejszą praktykę decyzyjną, która wskazuje, że na właściwych rynkach nie można stwierdzić istnienia wspólnej znaczącej pozycji rynkowej (brak spójności).

3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia skutkującego naruszeniem art. 296 TFUE

- W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do istotnych elementów decyzji WFA z 2018 r.
- Ponadto skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do innych decydujących stwierdzeń zaskarżona decyzja jest zbyt zwięzła bądź wewnętrznie sprzeczna.

(¹) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108, 24.4.2002, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2018 r. – romwell / EUIPO (twistpac)

(Sprawa T-662/18)

(2019/C 4/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: romwell GmbH & Co. KG (Breitscheidt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Spintig, S. Pietzcker i M. Prasse)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego twistpac – zgłoszenie nr 17 219 163

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie R 336/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-531/18**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 399 z 5.11.2018)

(2019/C 4/57)

Komunikat w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-531/18, LL-Carpenter/Komisja otrzymuje brzmienie:

„Skarga wniesiona w dniu 1 września 2018 r. – LL-Carpenter/Komisja

(Sprawa T-531/18)

(2018/C 399/60)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: LL-Carpenter (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: J. Buřil, adwokat)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 4138 final z dnia 26 czerwca 2018 r. w sprawie AT.40037 – Carpenter/Subaru, w której na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej »rozporządzeniem nr 1/2003«) oraz na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (zwanego dalej »rozporządzeniem nr 773/2004«), Komisja odrzuciła wniosek skarżącej dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, złożony w dniu 6 września 2012 r. zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1/2003, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja obarczona jest błędem obejmującym błędną ocenę prawną oraz oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
 - Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych uznając, że zarzucane skarżącej antykonkurencyjne działanie (w części dotyczącej Republiki Czeskiej) zostało rozpatrzone przez krajowy organ ds. konkurencji w Republice Czeskiej oraz dokonała błędnej prawnej oceny sprawy, uznając, że przesłanki stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1/2003 były spełnione (w części dotyczącej Republiki Czeskiej).
 - Komisja nie zbadała należycie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych jej przez skarżącą i z tego powodu dokonała błędnej oceny stanu faktycznego uznając, że uwagi skarżącej przedstawione na piśmie nie prowadziły do innej oceny wniosku i że mało prawdopodobne było stwierdzenie naruszenia art. 101 TFUE, a także dokonała błędnej oceny prawnej sprawy w tym zakresie przyjmując, że spełnione zostały przesłanki stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004.

-
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na uchybienie proceduralne, z uwagi na to, że Komisja nie przedstawiła w swej decyzji odpowiedniego uzasadnienia.
- Komisja nie wskazała priorytetów, na których oparła się decydując, że nie będzie prowadziła dalszych dochodzeń w sprawie, powołując się jedynie na wysokie koszty, jakich można spodziewać się w ramach dalszego dochodzenia.
 - Komisja nie uzasadniła w jaki sposób dokonała oceny dowodów ani z jakiego powodu nie uwzględniła okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych jej przez skarżącą czy też dlaczego oparła swą decyzję o odrzuceniu wniosku wyłącznie na twierdzeniach zawartych w uwagach na piśmie spółki, której dotyczył wniosek.”
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL